

Pipics János

Csöpögő csap

PIPICS JÁNOS

CSÖPÖGŐ CSAP

Napkút Kiadó
Budapest, 2019

A szerző köszönetet mond
az Eötvös Loránd Tudományegyetemnek,
mivel a kötetben szereplő versek egy részének írása
(2017. szeptember – 2018. június) alatt
az ELTE Művészeti Ösztöndíj támogatásában részesült.

KANYARGÓ ELLIPSZISEK

Történelmi feladat

a mocsaras talajba lazán belebújni
visszaadni kegyelettel a szerves kémiát
a futószalag útján ásványokba bújni
madárijesztőjeként eljövendő koroknak

eltenni a lelket karcos vitrin-pagodába
igazodni bővülő milliárd-sorokhoz
megadóan nézni az ereszről csöpögő
pusztulás-könnyek apokrif táncát
és hűen megélni DNS-ünket
embercsontot adni a rétegek alá

egyetlen keresés

mint az alvilágba tartó megszentelt bárkát
görnyedve hajtom rozzant tutajomat
és izzadva szántja két zsibbadó kezem
a kiszáradt folyók gazos árkait
aranyalmát szedek lidércek űznek
az égő várostól százfelé bolyongok
levedlett bőrömet a kútba hajítom
és farkasok karmolják a mellkasomat
már eltűnt az ösvény de mire felfedem
a kísérő lovagok este feláldoznak

A fogalmazás pillanata

annyi mint az összehasonlítások súlya
mondattani szabályokba burkolózom
válogatott anyagokból gyúrok és varrok
s egy írásjelbe helyezem minden reményemet
gyenge sóhajokból szótagokat fűzök
hajnalt festek egy húsvéti tojásra
és áhítatos vággyal nézek dideregve
a mormolt imák közt az üres keresztre

akkor

súlyától eltörik a pálca
leomló hidak nyögnek a folyókban
repedt falakról pattogzik a festék
örvénylő szél kél halvány nyomokban
egy autót-lehajtó táblája mellett
rettegve állni csak sejteni
hol van
nesztelen testünk
márvány-hidegben
párát lehelni
a leomló ólban

Godot

állok a lámpa előtt várom hogy váltson
s közben belesimulok a város tenyerébe
elzúgó diorámák és csatornában úszó éjszaka
ahogy folyton csökkennek a sárga fényű számok
a szélben aztán ősi félelem halandóság-fóbia
mi lesz ha elérjük a nullát?

HATÁRÉRTÉK

Folyamatok

mint egy csöpögő csap egy elhagyatott házban
a mardosó csendben komoran kiáltok
és őrzöm az eltűnt idő árnyait
akár a cserepek a száradt növény-múmiákat
nem adom önként a tapasztalatot
köszemlére teszem szégyenoszlopoknál
kendőbe törölöm negyvennapos arcomat
aztán leláncolva nézem a feléledő fényben
hogyan szedik szét az örvények karjai
a titkos pergameneket
s akkor eljön majd a felszabadult pillanat
ahol taps helyett megeszem a popcorn maradékát

Irányok határozottsága

akár egy spanyol pikareszk regényben
vádolnak az elzúgó századok
nem segít az sem hogy gúnyosan mosolyog
a kapkodva összeírt metaforák közt egy
21. századi soráthajlás

egy tacitusi sor jár a fejemben
poroszkálva fordítok
és kútból húzom fel
rozsdás vödörrel
a jelenre fagyott válaszokat
megtisztítanám őket a múlttól
de a függetlenség
nem a hámozókésem

műhelygondok pókfonalában
ezért ragadok le végleg
nincs módom arra hogy
a jövőt kutassam
de visszajutok így a legelső percig
s akkor tán majd emberi kacajjal
visszaadom lágyan az ősi almát

Válságos tavasz

szálka a kezemben, gerenda a szememben
látom, érzem: mágia, átok, titok-ármány
vak világ, fordulj el, bagolyfejű bábu
takard el arcodat kígyó-szemű este
engedd le karodat villany-ölelés
engedj be a fűszerszagú piactérre
add vissza nekem a keleti kertet
zárd palackba a tibeti démont
és tedd a falra a kitömött oroszlánt

menjünk fel a kötél tánc-útra
rázzuk le magunkról a bőrszíjakat
haladjunk végig a tükör-csend-téren
éljük át az ősi népi eposzokat
tüske a fülemben, tű a körmöm alatt
hallom, érzem, mágia, átok, titok-ármány
vak világ, fessd be a tested, kapcsolj fényt
űzd az árnyékok kókadó sziluettjét
és adj, adj nekem választ az elhaló korokra

Remény

miért a mentőben döbbenünk rá arra
hogymennyit ér egy élet?
nézegetett, titkon izgult mégse mutatta
s én csodáltam a sápadt arcán
szaladó ráncokat

pattogott a jármű
kopogott az út

de rejtve, ott, ahol csak én láttam
se mentős, se orvos
még talán ő maga sem
égett a lámpa

hazajön

Mélység

most mit tegyen
ez nem bűn, csak egy egyszeri tett
ami ártatlan és megmagyarázható
de mindenki másnak
undorító árulás
hát mégis minek gondolták őt
nem állat, hogy ketrecben
tengődjön, mint valami
hétköznapi bábu
így gondolta
bár ebben a pillanatban
már érzi, hogy összeomlik
egy biztos torony
betemeti a rázúduló
sár, és kételkedik
felakassza vagy ne akassza
ezt az üres testet
mindegy, hisz megbánja úgyis
büntetné önmagát
kínozná, gyötörné
de mégse teszi meg
elúzi inkább az önzőségét
és egy csokor virággal
bekopogtat a rozoga ajtón
most lett szerelmes

Önvédelem

legyünk lágyak
legyünk komótosak, kérem szépen
mosolyogva rakjuk a helyére a műfogsort
nyeljük le a csúszó-mászó gondokat
és hörpintsünk rá valami lötytyöt
mert ez a ma, élvezzük ki tekergő perceit
legyünk erősek
legyünk megmásíthatatlanok
önmagunkhoz hű földi formák
s ne felejtsük el elfelejteni
az ellenünk támadó
jeges szeleket
bábozódjunk be
üljünk a hideg utcák betonlapjain
hisz eszméink csupán
omladozó végvárrendszerek
tekintetünket vezérelje
a komor történelem
és tanuljunk meg írni
ha már olvasni nem tudunk

Határozat

eldöntöttem, hogy nem fogok dönteni
legyen úgy, ahogy a sorok sugallják
ha életemet már az Úr tollba mondta
úgysem számít halálos horog-vergődésem
valami nagy-nagy hálóban hallgatok
ölel a víz, és terel egy vízió
repülés nélkül szállni
a szabadesést megelőző fennmaradás
utolsó másodperceiben
s mert van, ami mindig győz
nem folytatok harcot erdőbe bújva
inkább tátogok az új térben
ahol csillog a fény a zsinóron

SEMMI HATALMÁRÓL

Szürkületi diadal

hol vagy te már az emberekhez képest
angyalközei-lény
minden földiséged égbe törő
katedrálisa leomlott
már csak megmoccanó kövekben
rejtőzik ösztönöd
az erő széteszlott egy esti pocsolyában
ezt gondoltam akkor miközben
ültünk, és néztünk sápadtan, ijedten
a beszüremelő szürkületi perc
magasztos kétségei közt
félrebeszéltél
vagy tán magasabb szférák
törvényeit mondtad, a rejtőzködő Isten szavát
„szarvasok sétálnak az ereimben”
s mi nem értettük
hogyan tudhattuk volna azt
amit nem ismerünk
de te már bepillanthattál oda
amit csak az áttűnő
mártírok szemei tükrözhetnek
igen
szarvasok szaladnak az ereidben
paták dobolása hallatszik
míg át nem törik a gátat
a természet szilaj erejével
s akkor elterülsz majd
diadalmasan
a Teremtő csillagszőnyegén
mi pedig ugyanígy ülünk
immár üres ágyad sivatagánál
és nézzük
ahogy lassan eltűnnek
a ködben a fenséges vadak

Pax noctis

aludj csak a végtelenbe veszve
s ha létezik határa a mindenségnek
lépd át hisz te már megteheted
tiéd lett a teljes tudás
amiért mi évezredek óta küzdünk
s elnyerted azt a békét
amire lent ragadt társaid
néha már nem is vágyakoznak
most éjszaka van
várod az új hajnal sugarait
hogyan elhozzák
a bárányt a bámulók közé
mert eltörik akkor minden
és áttetsző lesz a századok
gránit-koporsója
mi mást várunk
arcod új fenségének legelső
mozdulatát korlátolt
szemeink előtt
de addig még hosszú az út
csillagok vánszorognak odafönn
s mi csikorgó fogainkkal
kapkodunk idelent
én pedig aki nem-léted még
elutasítom
felkapcsolom a villanyt
hogyan láthassam a sötétséget

Ars poetica

összeálló szövegekbe vések
az elnyelt hangokat félve
a szóközökbe rejtem
útszéli romokból szobrot faragok
s tintám görcsösen szivárog
nem járok festett fehér vonalon
inkább kátyús utcákon botladozva
lassan félbevágott kötőjelként
a kismutató lapján az elfutó éveket
körbeutazom néma rugó-testem
a szilárd erőterben a fecsegő zsivajban
néha kattogok nem ismerem
pókhálós titok-lényegét nem értem
de sikátorok sarkok repedt kövein
bőrömrre égett rajzok terelnek
sírfeliratként görnyedve cipelem

életem váza szó és szerelem

Függöny előtt

s hogy sokféle hangra mondana vigaszt
elárulta saját könnyeit
záporozó világvégi fényben
olvassa azt a kifürkészhetetlen Tandori-sort
ferdebb a pizzára mázolt fehér toronynál
és kétségbeesettebb a kólásüvegek
keserű mosolyánál egy diétás boltban
azt kezdte el mondani hogy valami
megérkezett aztán leírta hogy eltűnt
elveszett és csak az akaratlan rímek
árnyékában döbbsen rá hogy az évek lopták el
bizony s a feléledő iszony
a tyúkszemére lépett egy-egy újabb közhellyel
de ezen a ponton ez már érthetetlen
gondolja így újra és újra
saját életét falfirkává alacsonyítja
és paradicsommal dobálja
egy hűvös metróalagútban
mert ez lett minden bátorsága
csak szél csak szél
sosíncsen vége
mint a hirtelen felbukkanó hascsikarásnak
egy előadás közepén
megakadályozni nem lehet
itt elmormol egy hamleti monológot
aztán lassan és kérlelhetetlenül
belesimul egy Borges-novellába
utas-e most unos-untalan
ha poroszkáló sorsa immár úttalan?

(F)elvonó

bennem: kószáló mocorgás-vágy
egy amolyan erre-arra-merre
mert ez nem ő, ez nem ágy
mondom: nem lehet benne

miért sír? úgy látszik, már
nem emlékszem főnevekre
könnyezik, zokog stb. a tár
de örök otthon nincs közöttte

hát micsoda nyelvi konstrukció
ez a tökéletlen narráció
nem érzem, hogy itt feküdne

az ígéket konzerválom
és megoldását nem találom:
hova tűnt el gyenge teste?

Egy didergő szonett-pár a tejivóban

ketten ülünk valami padon
én és a szövegeim
sorokba rendeződnek
és unatkoznak: nem rendeltek
szonettek lesznek, pontosan kettő
egy nekem és egy nekik
gondolati szövetemre
komótosan kiszögeznek
nevetnek, és örülnek
ma is adtak ennyit
s én keverem a tejet
és kortyolom a semmit

A szavak bukása

felhívott és megkérdezte
eljössz-e értem én
szívdobogva-fuldokolva
közöltem mindenképpen
pedig gombóc ült a torkomon
és suttogva-zörögve minden kép
„nem” választ sugallt a fejemben

aztán már csak tengődtem
emígy-amúgy vagy csak olyan
hozzávetőlegesen és dideregtem
mint tériszony a rozoga magaslesen

ettől aztán szédültem,
eme ócska kis versben
hogyan lehetek ily bizalmas
ha fogalmazni lehetetlen?
előttem mögöttem csak nyelvészeti
gondok most is és akkor is
csak vészkijárat-pontok
de titán leszek látod
terminátor-szöveg...
(csak úgy-ahogy eddig-addig
élni még egy keveset...)

felhívott és megkérdezte
hol a francba' maradok
válaszoltam forgalom
kód szítál de kapkodok
és izzadtam és köhögtem
mint végítélet-csorda
hogyan mondjam ki érthetően
ezt most nem nem ma?

odaértem fel is vettem
csak hogy látta rajtam
megértően válaszolt is
némán mozdulatlan

IDŐTLEN HOMÁLY

Már a jövő után

felsírnak a holt terek
a tavakat benövi a nád
békalencse-szemünk múlt-barlangjai
kések alá adják a metszeni valót
kiégetjük magunkból a katicapettyeket
levágjuk a bőrünkéről a lovagpáncélt
és csárdás lenne legszívesebben
a szinapszisok elektromos tánca

a régi alakzatok már pontoknak tűnnek
és új útra terel a bináris program
boltívek alatt árnyékokat festünk
az összekuporodott cigarettafüstben
atmoszféra-csend arany és ólom
csak ülünk ragyogóan dideregve
lineáris függvények ösvényét tapossuk
és hullunk hullunk a csillagközi térben

Költő az éjben

Állok közében, az elhaladó idő forгатagában,
ott, ahol még körbeölel a tér, az én terem,
s figyelem, ahogy ez a névmás darabokra foszlik
a macskaköves utca túloldalán,
egy betört kirakat felszózott romjain.

Téged kereslek. Szívem sercegő elektromosság.
Félhomályos kertben az árulás szélén didergő a
kehely.

Rózsa vagyok, homlokomról harmat pereg.
Fürkésző rókaszemem fekete bársonyra fröcs-
csen,
reszkető alakomra részeg Hold kacag.

Csontjaimban érzem a növekvő ugart,
és előnt a kritikus melankólia.
Látom, amint meghátrál a nyelv
a külső hámszövetnél,
atomok tánca csendül válaszul.
A kozmikus magányt szűrja át
most a szökkenő néma rettenet.

Állok közében, ostromló szelek
örvénye ér, és felsőhajt
az utca minden bánatos porával.
Eljött a titkok perce, ragyogó határátmenet.
Ha itt lennél, most mesélhetnék,
hajadra fűzhetnék töviskoszorút,
becézhetném lecsorgó gyémántkönnyedet,
s feltárhathnám a titkok titkait.

Megmutatnám a város hálóingét,
a naponta moccanó repedés-keringőt,
kutyapiszok felett a légy bamba táncát,
s hogy köröz a suhanc az örömlány körül.

Beszélnék a neon-utcafé fénybogaráról,
hogy ültet asztalhoz a kikapcsolt wifi
foszló plakátok metró-magányáról
s miként lett szerelmes egy régi
villanypózna a koszos
és kopott csatornafedőbe.

Kitérhetnék végül a sodró folyóra,
a csillagokkal érlelt emlék-borból
a híd mellett hogy hörpint egy
aprózódó betonoszlop.
De felfedném az aluljáró-csendet
injekciós tűk és üres üvegek közt
átfirkált karcok igaz szavait,
és láttatnám akkor a nem múltó átkot,
elgázolt macska gyászos tetemét.

Utolsó mozdulat, az ideg még dobban,
majd elül a sikoly egy ránduló izomban.
Ennyi volt az élet, kertek és rózsák, lámpák,
szél, utca, por, metró, neon, plakát, pózna,
folyó, híd, tű és üveg, idő, karc
város csillagok csupán ennyi,
egy utolsó-első minden-pillanat,
rettegés-keretbe foglalt mozaik.
Elmondanám ezt is, a mi láncainkat,
hogy lesz a hajnal hírnöke az estnek,
sugárútból kínzó Kaukázus,
lift nélküli hegynél feltolandó szikla.

Mert ez vagyok én, szóhalmaz a térben,
felgyülemelő fogkő egy régi hangfalon.
Állok középen, és téged kereslek,
Szívem ma örvénylő mágneses mező.

Magányom villog, reszket hűvös éjben,
nektárra vágynak szomjas ajkaim.
Kimondatlan szavak torlódnak előttem,
elbukott verssor csonthalma korhol:

ne csábíts papírra gyöngysort betűkből,
csak egy perc e csönd naponta egyszer.
Elszűg a tündér egy tehervonattal.
Árnyékot vonszol a Hold tövéig,
és kiülve ott egy hideg ereszre,
szánakozva néz majd álmainkra.

Randevú az igazsággal

Feszült csend. A színház húsvét-közönsége
néha-néha megremeg. Lélegzetvisszafojtva
várjuk az undorral kitapsolt ráadást.
Nincs kiút.
Pattogzó festék mutatja a valóságot,
ízléstelen vörös brokáttal takarja el
egy gondnokféle kövérkés alak.
Ülünk az ósdi székeken.
A mienkből rugó áll ki, a másiktól
szálkák és véres római szegek.
Félhomály van. A páholyban egy óra kattog.
Vélt és valós terek közé pókhálóból
szövünk lépcsőt, hirtelen-szél
szaggatja aztán darabokra.
Kifüggesztett plakátok gyűrődnek,
öregedő lámpák őrzik a múltó fényt,
és mámoros legyek köröznek
az utolsó nyalábok körül.
Behívni be tudtak, kiküldeni már nem.
A maradás válik ítéletté.
Kesergünk a lassú zenére,
táncot járnak a repedt kőoroszlánok,
és hangjegyeket lop a karmester,
hogy cipős dobozban kicsempészhesse.
A színészek arca kopott.
Elkenődött minden festék, kikémlel
alóluk a kilátástalanság.
Megélt és átélt kerül ellentétbe,
játék és realitás örvénye nő
gyöngyöket indukálva barlang-szemek alá.
Mi is belekerülünk. A megbabonázás csodája,
mint lenge tünde-álom rebben át a helyiségen,
és izzadságszaggal keveredik a fülledt levegőben.

Darabokra hulló falakkal szállunk,
rohanunk a végtelenbe.
Bizseregni kezd bennünk valami.
Kiáltani akarunk,
de ez a perc csak csendet érlel.
Mégfogalmazások tűnnek el a feltárló
mélységek kanyarulataiban.
Elvész a szó, elvész a világ,
de a főhős otromba alakjában hirtelen
ráismerünk önmagunkra.
Itt válik el az én, itt indul be minden ösztön.
Átfordulnak a személyragok,
és elmerül az egyén a visszakapott létezésben.
Látni véli a láthatatlant, hallani
a szférák zenéjét, előttené
tagjait egy furcsa, örömteli testnedv,
de ekkor villany ébred.
Leengedik a koszos függönyt, mocoogni kezd
a morcos vad tömeg, eltűnnek a színészek titkos
vakond-járataikban, és itt hagyják
a kölcsönkért maszkokat.
Megdermed a látkép,
a nézőtér tétlenség-néma.
Kiválok ekkor a kavargó masszából,
kikerülök újra az egyéni hidegbe.
Lefordulok a székről.
Tapsolnom kell, háynom kell,
nevetni és sírni egyszerre.
Mindenem összefolyik. Élek.

Mondatok rabságában

mint amikor a madár érzi
önmaga körül az áramló levegőt
látja az alatta elterülő tájat
és tudja hogy minden földiségtől
mentesen szárnyalhat
a tenger és a tenger között
így képzelem el a szabadságot
újabbán nem rémítenek meg
a közhelyek az ujjaim köré
csavarom őket becézgetve
akár egy apró állatot
majd óvatosan belegyúrom
az emelkedett anyagba
beoltom porral emberi ízzel
a mesterkélt szépet
nem rettent el az álom sem
csak egy dolog kezd egyre
jobban zavarni az ébrenlét
mily hatalmas a távolság
a madár és a por
a magasság és a mélység között
mondom ilyenkor és sírva fakadok
csak ekkor tudok én is szállni
rázkódó vergődéssel
s csak ekkor ébredek rá
hogy én is egy nagy
isteni közhely vagyok

Elveszett kérdések

ki meri megfordítani a lapot

hogya a másik oldalt is teleírja
kimondani azt amire nincsenek szavak
ki meri összeszedni a szótagmorzsákat
felsöpörni régi íróasztalok alatt

ki meri kifejezni nyomorúságunkat
megkötött kezeink rozsdás bilincset
szemébe köpni a vélt igazságnak
káromkodva szidni szépségét reményét

ki meri elhagyni Sziszüphosz követ
guruljon a francba recsegve robogjon
felszedni elhalt állatok csontjait
lábszár és koponya porladva ropogjon

ki mer ma dalolni halálos éjjelen
hatalmas harcmezőnk felázott pontjain
ki mer ma túllépni röhögve vihogva
reális világunk vasbeton romjain

ki néz az úrbe ki néz a földbe
sziklák és csillagok örök fizikája
hol vagy te századok őre
ki mer ma leülni ki mer ma hallgatni
kinek maradt meg a sorvezetője?

Korán jött ars poetica

mit ér ma pár szerkesztett sor
a globális magány korában?
halványodó vagy-vagyok
erősödő tehetetlenség
omladozó gyárak előtt
koszos zsebkendő
és összegyűrt remények

csak múlt van és fájdalom
elveszett jelenben elveszett ember
s a valóságra vágyó álom-részegek
fel-felköhögött szörgombócai
imák egy halott istennek

JELENÉSEK

Rekviem

hisz minek is?
kérdelte
ott totyogott két számmal nagyobb
cipőjében szakadt kabátjával
mint egy torz-alak

nekem ne mondta volna el?
elmesélte a szél, az ár
a kavargó folyam

a lázadás kivitelezhetetlen
hisz minek is?
kérdelte, és összeroskadt

Csuklógyakorlat

mint a filmnél is hosszabb reklám
a stáblista előtt –
nincs semmi baj, édes
csak próbálgatom a hasonlatokat
ez amolyan esti program
és közben megy a tévé
mert persze ihlet is kell, naná
meg ugye a múzsa, szóval
de azért csak nézzük a meccset, nono
látnom kell, hogy győzi le összetapadt
lelkünk a líra komor szabályait
mint, amikor a színészek már
csak maguknak játszanak –

Pilátus a kereszten

1.
amikor feltöri a kezünket a szikla, és felzabálja
májunkat a szárnyas sivatag, vízholdyagok
tükrében fészkelődő csontváz, vérző orrunk
csak történelmi tény lesz: akkor simulnak
a percek, egy rohanó, végtelen egyenesbe
és ásítunk, földet teremtünk poklot öklendezve
kavicsos földút ritmustalan lépések zörejétől
válík kifürkészhetetlen sorra egy próféciában
átszökkenünk a léten, téren és időn
a remények tarka kupoláján a túlsúfolt
célállomásig, esti vonat szállítja haza
a rozsdát, sikoly-néma visszafogottság
táncol egy szárítókötelen, duzzadó-kavargó
szótlanság-szakadás, a feltöltődő-felölthető
ruhaanyag-ember a Mindenség Isten tenyerében
és az elválasztottak körkörösége, hogy a minőségek
s gátak szűrője mögött is megmaradjon a fény
a keresni a találni függvényében

2.
annak tulajdonítani valamit, ami valójában
igazságnak nevezni a vélt valóság felismerését
és elfogadni a folyton változó polaroidját
annyira emberi, hogy már beleíródott a bőrünkbe
a csontvelőnkbe, izmok és idegek pókhálójába
s ezt eltörölni már csak a végső roskadás tudná
vagy robbanás, hogy meglegyen a keretes szerkezet
s ha nem az, akkor kérdezni, ha néma, üvöltöni
hajunkat tépve állni a szakadék előtt, bambán

bámolni a lezuhantakra, vágyakozva nézni
az elterülők oszló szöveteit, mert nincs más
bizonyosság, csak ami végleg visszafordíthatatlan
hisz tűzhányó emelkedik ki a jeges pusztaságból
minden szikes, minden aszott, aprózódó hamisság
a megálló Föld dermedtsége kísért a céltalan jelenben
hova tovább? merre fusson a rohanó árnyék?
számolnak a kitörésig, félelem, hogy eljön
és félelem attól, hogy utána már nem lesz több
kuporog a körbenéző, gubbaszt a hordóban
cikázó vonalak a térképek zord két dimenziójában
nem alkuvó évezredes emberi tulajdonságok
mit lehet az ellen tenni, amiről nem is tudjuk
hogyan rossz? állj félre, eltakarod a napfényt

3.

mormoljuk a szavakat, a kimondás nehéz terhe
amit elengedünk, az már nem a mienk
amit már nem uralunk azért az utólagosság
felelőssége, de ugyan ki lesz, kérdelem én
kik lesznek még utána? kényszer-maradások
mert a túlélést eltörölték, az életet már
a születéskor betiltották, s csak ígéretet adtak
hogy a halállal majd engedélyt kapunk rá
de ki őrzi utána a szavakat? ki félti majd
a mondatok rajzait a hömpölygő láva tűzfolyamától?
ki csomagolja ki a mellékhatásokat? le kell nyelni
a reménytelenséget és citromlevet inni a keserűségre
vagy ecetet, epét, bort kehelyből

4.

ne tudjunk semmit, az olyan megnyugtató
a valamit sejtő izgalom csak tovább ösztökél
de akkor érzünk el odáig, hogy nyáladzó pofánkat
az élénk rakott tálba nyomjuk, s az eledelt
habzsolva mámorosan tagadjuk a márt is
nemhogy a feledni kívánt tegnapot?
pórázunkat szőjük abban a szabadságban
amit átharapott előzőek dicsfénye világít?
még jó, hogy kérdezni lehet
a kérdő mondat a legtökéletesebb
összorongásunk leleplezésére
a fortyogó tojás jövőből vett gágogására
ami elveszett sárgáját keresi a korhadó
fatörzsek és az állathullák között
érték és világ, lélek és ember istentelen
távozása, ami marja, és bántja az
örök hatalmat: mondd, miért?

5.

benne vagyunk a kőben, a sziklában
önmagunkat toljuk fel, mi magunk zuhanunk
vissza, a vádló, a tanú, a bűnös és az áldozat
ítélet és börtön, minden maga az ember
ősi kövületek egy megújult világban
örökké a múltat idéző szellemek
egy régi óceán itt ragadt romjai
fát vág, és keresztet ácsol, vasércet
bányász, szeget készít, hordoz
tárol, és végül mást szegez fel rá
menj, válts meg attól, amit pár
év alatt visszaszerzek, de mondd
te mikor rázod le magadról
a kozmikus kudarcot?
szappant főz, megmossa a kezeit
önmaga törvényei szerint ártatlan
az Istenét nem ismeri
felépíti a lerombolt templomot
három évet hirdet, harmincba telik
önmagát imádja a kapott kegyekért
aztán végignézi az összeomló
világok földöntúli fényjátékát
csakhogy magas a hegy
és kemény a szikla
feltöri a kezeket, hámlik a bőr
csikorognak a fogak
a lyuktól, amibe maga ugrott
s lám a függetlenség veszélyes
mert szabadon csalódhat az ember

6.

a felismerések perce, a legsúlyosabb pillanat
a momentum, amikor előmászik a gyengeség
amikor megremeg a föld, amikor megrepednek
a tükrök a többletnyomástól, és fodrozódnak
a vízfelületek körkörös motívumokat rajzolva
amikor végigvonulunk a kihalt utcán
izzadó csorda a vörösés végítéletben
körülöttünk némaság, nem lesznek bámulók
csak a vádló feltámadás, mert akkor
abban a sejtelmes percben
előbukkannak az elfeledett titkok
ránk mutatnak, és felénk nyújtják
a keresztet, na, tessék, itt van
ettől szabadulj meg, ha ember vagy
szállj le a keresztről, s már verik
is a szegeket, mi pedig kigúvadó
szemeinkkel látjuk majd folyni
a vért, ezúttal a mienket, folyni, ömleni
áztatni a szálkákat, növekedni a tócsát
alattunk, és gyűlni a felhőket felettünk
s akkor némán zokog majd az Isten
mert csak az ember élvezi a bosszút

Egy bezárt bordélyház elégiája

bezárult a kitarulkozás

nincs tovább
leül a por
a rezgő bútorok
sejtelmes felverődése
kicsapódik a testpára
a fémfelületeken
és a jelenkultusz
belemerül
az elkerülhetetlen
múltba

egy-két cipő
marad csak
harisnyák
melltartók
elkallódott bugyik
itt felejtett zoknik
ajzószeretek
fényképek
nyugtatók
és a falról pattogzó
paradoxonok

csak foszló zsebkendők
lesznek és elrejtett szemetesek
mélyén titokőrző kondomok
de túl minden nyomon
túl a készülő romok
sorvasztó ítéletén
anatómiai részleteken
köznyelvi rútságok

és leírás-rontó
naturalizmusok
ízléstelen mondatain
főképp tudás marad

az ösztönök és vágyak
otthonában
a percek és szerepek
trónusán
 kozmikus tudás
áll össze a kóválygó
atomokból:

a most mindig elmúlik

Az idő pora

tudjátok, mi ez?
kísérte szüntelen
szétrohadó csontok
lelke büntelen

csak annyira, mint ők
csak olyanná, mint ti
csak egyszer
csak örökké
elhinteni

Küldetés

nem vagyunk otthon
tántorgunk a szántóföldeken
és madárijesztők akarunk lenni
bámuljuk a varjak keringőjét
és még halljuk is hozzá
Strausst, beteges

próféták vagyunk
köhögünk mert nem vettük
be azt az átkozott gyógyszert
de célpontjaink csak cukrokat
ajánlanak, s már kívülről tudjuk
a gyógynövényeket

felkel a nap, és lenyugszik
nem használunk nagybetűket
madárlátta kenyér száraz
szélét vizezzük, és lehugyozzuk
az árokpartokat, ellenséges
minden villanyoszlop

a távolban seregek
gyülekeznek, add ide azt a
kurva napszemüveget
ha elérnek, felkapkodnak minket
és elemésztik repedező
csonthéjainkat

ha kérdi, miért?
hát miért nem? még csak
nem is sziklák között
s mondaná magvakat küldtem
a permetszer is drága
haszontalanok

tudnánk válaszolni
vagy csak sírnánk némán
az úthenger mellett?
van, ami lehetetlen
akkor inkább a cethal
de az örökre

ANTIRÉSZECske

Ébredés

más titkait
távcsővel
és mikroszkóppal
sejteni
kinézni a kádból
hogy honnan folyt a víz

Esős este

most nyugodt igazán a város
sebzett állat vágyott hullamerevsége
csak álmaink hullnak a kopott ereszről
bánatos Niagara

Helyzetkép

szürke harmadnapok
mintha élvezné a világ
az üres átalakulásokat
metamorfózisok sorba kötve
értelmetlen bolond játék
pedig nem kellene sokat tenni
csak belenézni egy pocsolyába
és csodálkozva megigazítani
lifegő szemüvegünket

A viszontlátás csalódása

ha holnap eljössz
elmondod, én hova menjek?
magaddal viszel?
vagy kalapodat a fejedre húzva
éledő lélegzeteddel
elindulsz a sugárúton?
te visszajössz
na és?
én hogy szálljak fel a buszra?
meghagysz a kételyekben

Melankólia

a leülni-kényszer minden egyes márványtáblán ott van; nem mondom, hogy arany betűkkel gravírozva, mert nem mondok semmit, hallgatásunk siralom-ének; mindennapjaink megkötöznek minket; kötél-szabadság, lánc-keserűség, szót-lanság-beleegyezés, a hallgatások egyetértése; nem vagyunk magunknál, forgolódunk, akár a szélnek engedelmeskedő gépek, alkatrészek vagyunk, fogaskerék-ember, ipar-ember, termelés-ember, s legfőképpen fogyasztó ember, elnyelünk, feloldunk, elkeverünk, magunkba helyezünk, bennünk nő majd, akár a daganat, bennünk él majd, akár a sejtjeinkből kipattanó férgek, körbeölelő-kígyó-sál, szakadás- és repedés-nyelés, csak heverünk az aszfaltos úton, széttörött ablak recsegő szilánkjai, ázunk és fázunk, facsarnak minket, darálnak, nyúznak, vágnak és kennek, ott gurulunk majd a parkban az ölelkezés-padok mellett, nekiütközünk a pisilákoló lámpaoszlopoknak, bűvárokká válunk száz-literes szemetes zsákokban, örvénylünk a vécék lefolyóiban és papírba, kartonba, lehulló falevélbe, portyázó szélbe, kurvák könnyeibe takarózunk, párás levegővel kezeljük libabőrös karjainkat, vért kenünk a meghúzóódott izmokra, de szépek vagyunk, a varázs-tükör is hazudik, porokkal és folyadékokkal a szilárdság ellen, képlékenység-ember, hajladozó-ember, eladható-ember, döntések és érték nélkül; mert ott fogunk legelni a hegyek oldalában, inni a szennyezett folyóból a vegyi üzem mellett, fényjátékot nézni a sugárzó gabonakörben, atomokat számolni a fejetlen sárkányok között és tüzet fogni, ködöt fogni, eget fogni, csillagot gyűjteni szakadt vászon zsákokba, akár a keresetlen termék, a magányosan oxidálódó fémhulladék, kivont pénzérmék elvesztett darabjai, akik után már nem érdeklődnek, festmények, akiket már nem néznek, csapok, amik már csöpögni sem tudnak, hideg és fagy, észak, dél, sarkok, folyosók, mindenhol csak a világvégi álom; mert ott fogunk körözni mi is a keselyűk autópályáján, zokogni a vígjáték elrontott sorain, ütni, karmolni, vagdalkozni az utált imádatban, stoppolni a kanyarok előtt, és meszesedni,

festeni, uralni a semmit, vágyani a semmit, felfogni a felfoghatatlanság határait, megdöbbenni, összeroppanni, és kérni, könyörögni, amíg végül késő nem lesz; mi is csak vagyunk, ahogy mások is, ők pedig szintén, ők pedig másképp, ők pedig dehogy, szótagokba kapaszkodunk, belekötünk, káromkodunk, ez csak a bebörtönöző világ, ahol vesznek és vesznek, ahol minden tőlem kell, ahol gazella-testem, szarvas-testem, erőtlen bivaly-testem fut, gürcöl, bányász-sziklát cipel, tör, aprít, épít, rombol; ősi toposzok szem-tükrei, üveg-testek, pillák, pirulák, nyáladzó-rothadó élő halottak, körülöttünk a minden, távolban a teljes, részhalmozatokba zártak minket, kövületeket ásunk ki, hogy nekünk is legyen hely, megrémülünk az általánostól, és el akarjuk kerülni a biztosat, aztán csak ülünk a lépcsőn, kötünk, olvasunk, hajunkat tépjük, a szomszéd csajt gyömszölgjük a korlátnak nyomva, vicsorgunk, kattogunk, köpködünk, fújtatunk, várjuk a postát, cirógatjuk a szenvedő kutya fülét, mert nincs erőnk elaltatni, bevesszük a gyógyszert, hogy ne hasson, megkívánjuk a feleségünket, nyelvtani hibát keresünk a tízparancsolatban, hogy még időben visszadobhassuk, és fogyasztunk, fogyasztunk, fogyasztunk; szennyezés-élet, fájdalom-élet, fájdalmat-okozó-élet, nyomjuk, raboljuk, gyötörtjük Gaia adományait, eltérítjük a lávát, felgyújtjuk az erdőt, felolvasztjuk a tapasztalat-gleccsereket, eltüntetünk, hogy ne bántson, aztán már csak rejtőzködni lehet, és kiabálni, dögölj meg, igen, dögölj meg te is, mert én is, és ő is, és mindenki, ez nem kell, ez nem nekünk való, keserű és el van sózva, füstöl és reagál a belőlünk csöpögő árnyék-vegyülettel; nézzük a faládákat, vágyjuk a puhaságot, a benyomódó kényelmet, mint amikor az ágy besüpped alattunk, amikor sóhajtvá egyesülünk a komplementerünkkel, és simogató szikrák támadnak, kinyújtánánk a perceket, lezárnánk a negatívításokat, megszépítenénk a pólusokat, eufemizmusokba burkolnánk a vas-beton világot, a ridegség-világot, a fel-le mozgó függvény-világot, az elrobogó busz-világot, ami ott hagy bennünket a megállóban, kátyúk között egyensúlyozva a szakadó esőben, a viharban, az atombomba-félelem hábo-

rúellenességében, a tüntetések utópia-vágyában, a nem-beletörődők fájdalmas keserűségében, amiért citromlevet öntenek a helybe, penészes vakolatot esznek ostya gyanánt, és imádkoznak egy van-nincs alaknak, egy remélt-félt árnyak vagy szimplán csak valakinek, valahol, valamiért; elnyújtott semmiségek, jelentéktelenné alacsonyított magasságok, emelet-fóbia, lift-fóbia, lépcső-fóbia, a teleportálás vágya és alagsor-magány, bezárt ajtók lehetőségei, beázott pincék dohos fennmaradása, parfümmel keveredett szarszag, és a kérést keressük, felszólítanak, hogy hangolódjunk, csillogjon a szemünk, évtizedek, évszázadok, évezredek mondják, erőltetik, de nem megy, most is úgy, ahogy az elején, most is és mindig is csak tengődni, az alma óta, az elbocsátás-vég óta, a kiküldés-kiűzetés-vég, az elköszönő vég-kezdet óta, mert már csak könyörögni lehet, már nincs tisztességünk, ki vagyunk szolgáltatva önmagunknak, és azóta, évezredek tükrében, csak elindulni, vánszorogni és végleg megállni lehet, miközben már ismerjük a feliratot, már gravírozzuk, díszítjük, vesszük a koszorút, és már gyűjtjük a pénzt, hogy előtte még egyszer utoljára lefizethessük az orvost; kaján vigyorok, nincstelen remények, nincs se rendszer, se fejlődés csak külvilág-látszat, mert belül, ó, belül minden, de minden változatlan, hisz örökké megmarad a jel, bűnös, mint elhagyott parkolóházban a féknyom

A lélek halhatatlansága

egyes-egyedül az életért

mert nincs ok, csupán okozat
és válasz sem, csak a halandó ember
a létezés hamis tükör
a folyó folyik
a szél táncol
egyedül a meredten néma táj
ismeri az igazi csendet

földig hajolnak a virágok a gyönyörtől
a fű színváltós tengerre dagad
méhek köröznek körülöttem
és szentimentálisan olvadok bele
a bámult kék ég-lepedőbe

tavaszzagú mezőn fekszem

dermedt a tér, meleg és száraz
szorítása, mint a gyógyszer
a fejem gránit, görög szobor
letapasztja a határtalan gravitáció

lassan alszom el
felvonul előttem az akvarell-kincstár
sugárútra kerülök, alkonyati városképbe
majd csikorgó metrókocsik tetején
száguldok egyre gyorsabban
elnyúlnak a fénysugarak
elmosódnak a kontúrok
minden pontokra bomlik
itt ér el a sötétség

egyes-egyedül az életért
hallom a hangot
és hirtelen felvillan a színpad,
ott ülök az antik székeken
párás hideg-sálak között
a szemem nyitva, már ott vagyok
ott a *másik* világban
és látom, ahogy lassú, rozoga kocsin
kitolják elém a hullát
egy alak jön, egy köpenyes
sápadt arcú férfi
kezében ócska kés, ráncos homlokán
makacs összpontosítás és reneszánsz öntudat

Leonardo
Leonardo, segíts!
kiáltásom elhal a komor félhomályban
kigúvadó szemem feszül, verejtékezem
kiszáradt torkom elnémul
a terem forogni kezd

Leonardo
Leonardo segíts!
ne kutasd az élet titkát, ne firtasd a tényeket
fess le inkább a tavaszi mezőt
találd meg a hiányzó mosolyt
és engedj, engedj engem haza

nincs remény, ülök a kihalt teremben
modern színpadán örökérvényű
15. századi kép
nézem a boncolást
figyelem a mester monoton vágásait
és minden lázadó erejét
a tüdőmben érzem égni

ne tedd, kiabálnám
géniusz vagy, de rabságra ítél minket diadalod
a pillanatot, csak a pillanatot, Leonardo
ne csomagold vissza az életet
a puszta biológiába
nincs válasz, növekvő homály ragadja el a testem
visszadob a metróra, vissza a sugárút koszos aszfaltjára
és felébreszt a meleg tavaszi mezőn

lassan eszmélek, elterülő virágok
képmutató szépség fogad
az ájulás szélén eltűnő hologram
és kifakad a seb
maró gennyes váladékban
úszik az ártatlan börtönőr-természet:

„én ÉLNI akarok
élvezni az örömeit a tények nélkül
a létezés hamis tükör
mert nincsen ok, csupán okozat
és válasz sem, csak tengernyi kérdés
a halandó ember átka”

de csak stagnál e méreg
dermedt és száraz a szorító tér
nyüsztve fuldoklok
a lucskos kiábrándulásban

talán majd a lélek, gondolom
talán ha végleg elalszom, mondom
„egyedül az életért”
és kiiszom a kelyhet

A TÁRGY MOZGÁSA

Megmenekülés

magánnyá merevedett az ijedtség
ott és akkor, abban a percben,
amikor megcsúszott az autó, és éreztem,
hogy magamra hagytak, egyedüllétem
kiszorította a tudatosságot
csak félelem maradt és csupasz ösztönök
istenfélő ősemlék-maradvány

a pillanat egy mindenséggé érett
ott, abban a villanásban, amikor
sziporkázva tűnt fel előttem
a halandóság titka
és homlokom napszentélyei
századokat öregedtek

azóta élek
akkor születtem
száraz lábam a Vörös-tenger partján
tüdőmben kristály lett az isteni só

hisz tanúja voltam egy új szövetségnek
és azóta minden
minden csak örök gyerekkor

Próféta

látom, ahogy nyelnek
a gyomorba tartunk
szilánkos a tejút
és véres a talpunk

szarvas vagyok, látod
a patám ős-fáklya
csak kiáltok és kiáltok
konokul a nyárba

gyere velem emlékezni
kopott freskót keresek
emésztés-köd örvényei
álmos betlehemesek

nincsen új s nincsen régi
a szétfoszlásig zuhanunk
égbemeredő imádság
gótika vagyunk

Ki vigyáz...?

létem, ha végleg lemerül
körül fon majd az a meghatározhatatlan
közeg, amiben lassan feloldódom
mint holmi egyszerű por
bár kutatom addig
a mindent, s ez szívem
én-kereső mechanizmusa
hogyan fellelje önnön helyét
a komplex rendszerek
átláthatatlan labirintusában
akkor is lenulláz majd
a redukció minden elvi erejével
a végső, az elkerülhetetlen semmi
létem ha végleg lemerül
felsejlik az örök törvény
a halandóság kegyetlen
archaikus mosolya

Most és örökkön

csak szombat és vasárnap
egy életet kipihenni
az új és a régi közt
a határsávba menni

kesernyés fájdalom
a szegekbe rejtve
lepellel romokkal
epés bort nyelve

elmenni valóban
de ne tudjuk hova
tátongó fekhelyén
csend lesz és csoda

még ne fuss már ne sírj
lelke és teste
örök és isteni
péntek van este

A tehetetlenség törvénye

mert az vagy nekem az
a kakaósdoboz fedele
amikor már nem tudtad letekerni
és betegségéd már a vacsorára
is rányomta a terhét
én minden este egyre gyengébben
egyre lágyabban, végig –
mert az vagy nekem az
s bár téged tartanálak
ezt az apró gyenge fedelet
még most sem merem rászorítani

Csöpögő csap

csak apránként adagolni

megfejteti a titkait
a fémcsövek kanyarulataiban
a zuhanás szabadságában
a lefolyó örvényében
és eltűnni a kosszal
az oldódó s az oldhatatlan
rétegekkel
beleveszni a fekete
tengerekbe

nem tudom
melyik rosszabb
élni vagy ismerni
hogyan az mit is jelent
valójában

Között

*„Az ég s a föld között.”
Nemes Nagy Ágnes*

1.
most minden más és üres a szobában
távozását még nem jegyzőkönyvezték
kókadó növények gyász-árnyékában
parketta-csíkok egymást keresztezték

eddig, most mégis mind ott áll magában
sínpárokként a távolt célba vették
s elvesznek a fénylő téli határban
mert a hiány súlyát ők már felismerték

én még nem találtam rá a szóra
kattogok, mint rozzant falióra
gyötrő köpenyemben lám csak ülök itt

tekintetem: hideg bútor vonzza
merednek, mint titkok ősi múltja
csontváz-szekrények néma karja int

2.

csontváz-szekrények néma karja int
mellette hűvös ág ropog riadtan
polcokról a szellő port tömjénezve hint
a csillár pislog magára hagyottan

sötét és hideg, csak fájdalom kering
megnyugtató árnyak lebbenek miattam
az emlékek özöne bódítva segít
rettegő lelkemmel mindig kihagytam

ha zarándok-énem ide betévedt
az időutazásból azt a pár évet
ami felette őt a szorító várban

de a többi még üzen néha, rekedten
hisz itt pihen arcuk faragott keretben
ódon színház börtön-páholyában

3.

ódon színház börtön-páholyában
mozdulatlan tendenciák ülnek
fellebbenő éjféle homályban
lélegzetét is hallom itt a földnek

sáskajárás-tér hatósugarában
szétrobbanó gennyes szavak jönnek
egyedül a kozmosz viharában
kérdésem csak mérges-vér a fülnek

hol van? hova tűnt? ősi-rom-riadtan
hallgatok, és ordítok magamban
középkori freskók végső tánca int

a keresésre a kudarc nem válasz
mit ősznek véltem vad, keserű tél az
fényképszemek homálya távolba tekint

4.

fényképszemek homálya távolba tekint
a néma üvegtetek már csak vázlatok
szavalnék, énekelnék, szigoruk leint
az elborító csöndben oszlop-vacogok

leveszek egy könyvet, bár nem a beleírt
szöveg az, amire én kíváncsi vagyok
azt remélem, tán a beléjük líra-sírt
szótömegben rejlenek a nyelvi vigaszok

de nincs esély, még csak mondat sem akad
a hangok kusza tánca egy helyben marad
fehér papírok a kísérlet-magányban

a halál is csak egy esemény csupán
és néma toldaléka eltűnik talán
mint kavargó felhők viharában

5.

mint kavargó felhők viharában
hozzá-kötött énem most e térben
idő-karok marcangolásában
eltűnik e csurgó világ-fájó vérben

emléklapok szakadó hangjában
ismerem fel teljes veszteségem
vele együtt veszek el a mában
meghalok, s a bűnöm hogy túléltem

mert mindenemben benne van a lelke
és sejtjeimet cafatokra tépte
az először-és-utoljára-megint

megsebzett most ő is, és ő is örökre
lá zadó szemekkel nézek a keresztre
porszemnyi lelkemre a sors legyint

6.

porszemnyi lelkemre a sors legyint
mintha kirekesztett volna az élet
mellettem kallódó szóörvény kering
és megy, és megy, és nem érhet véget

szédülök, a szoba mozog, segít
ugyan a szilárd emberlét-képzet
az erő viszont erre-arra feszít
nem lehet, hogy ez legyen a végzet

újra és újra, mindig mások mennek
értetlen magokból agg-árvák lesznek
aprózódó sziklák vészes Szaharában

s én látom, és érzem, nincs mód kitörni
csak ájultan idő-falnak dőlni
egyedül az eltűnők zavarában

7.

egyedül az eltűnők zavarában
zihálva ülök egy itt hagyott fotelre
s mint ahogy bízott remény-madarában
Noé, úgy bízom a lelkem egy jelre

várom, hogy szóljon, hangot a szobában
ezt kérem én, csak egyetlen percre
leheljen párát a suttogó-sálban
imára választ kétségbeesetten

de megint néma csend, konstátálom
bármit érzek is csak bárgyú álom
ébredésem súlya éberségre int

bámulok a roppant nagy homályba
rám telepszik kínzó, vad magánya
halványodó szívem éhezik megint

8.

halványodó szívem éhezik megint
most mit tegyek, újra megdermedtem
a szűkülő pupillám is előre tekint
a horizont-megálló peronján rekedtem

a sors, az óriás csak legyint és legyint
a kritikus perc elérkezett, érzem
elfogadó elmém tán átmenekít
vagy lassan végleg elmerül a létem

megállok, fűjtatok, keserű szájjal
fortyogó szívemre köptető sós víz
nincs menekvés mégsem, döntenem kell, élni

s én határozok, íme, most jön a lépés
de elszorít akkor az iszonyú érzés
nem tudok már ebből visszatérni

9.

nem tudok már ebből visszatérni
mostantól csak emlékezni lehet
a múlt-hálóból kell így újraszőni
mozaikja, mint ünnep-viselet

de hol lesz a személy, arcára lelteni
ugyanúgy enged a halandó keret?
vagy kövületté vált, és ez annyi
mint nyáron nézni a felfestett telet?

akárhogy is küzdünk, távolodni fog
nyomában az úton vastábla laffog:
Dante-sorok rajta, nincs okunk félni

nyugtatni mégsem tud, csak az idő
múltunkból szökken a mérgezett jövő
élet nélkül kell így tovább élni

10.

élet nélkül kell így tovább élni
vagyis hordozva a mi csonkjainkat
de mit is lehet így harmadnap elérni?
ha keresztként visszük ember-gondjainkat

hát nem oda fogunk mi is megtérni?
csak hajtjuk szenvedő test-tutajainkat
mi értelme lenne bármit is kérni,
ha csendbe öli a végzet dalainkat?

jönnek majd az évek, kit tudja, mennyi
hullámozva kell majd magamra lelni
de vajon a célban válaszokat kapok?

baktatok az úton, utána én is
korlátolt énem háborog mégis
a jövő-sebektől lassanként fogyok

11.

a jövő-sebektől lassanként fogyok
s már utálom is az imádva-vártat
halványodó rajzként percenként kopok
s eltűröm némán a fűződő mákat

azt hittem, mindent a helyére rakok
megtöltöm ízzel a pókhálós tálát
de bejöttem, s íme, szemeim vakok
összefogni nincs mód több ezer szálát

visszatekint lelkem, vissza a múltba
bámul a sötét, feltáruló kútba
közelebb húznám, hús-közelembe

de múlt van, s jelen van nincsenek hidak
kallódó zörejek, szétfoszló szavak
hónapok zajával néz szemem szembe

12.

hónapok zajával néz szemem szembe
hogyan kreáljak ebből emlékeket?
ahogy egykor ezt vagy azt ő szedte
gyűjtögessem én is a részleteket?

bányásként leljek az egykor-enyémre?
vizsgáljam át a kóbor éveket?
szelektáljak abból, ami egészséként élne?
morzsákba rejtsem az érzéseket?

lám a gyász is csak önzőségi forma
ő halt meg, mégis énem fő gondja
hogyan létem ő-s-célját visszaszerezze

de bocsánatos bűnöm kötelesség
hisz eljön egyszer a saját-sötétség
évek partmosása szegez a keresztre

13.

évek partmosása szegez a keresztre
s létem korlátja a szigorú idő
ösztön-jog kárhozhat halál-cselekre
hisz rákerül a porra a sötét fedő

addig azt kell tennem, amit előtte
ezrekre rótt a főfelügyelő
s ha elment, hát elment, nekem helyette
marad a munka: lét-álom-szedő

mert robotolni fogok az ostor alatt
és ostya lesz számban minden falat
izzadó testemmel, amit csak kapok

eltűröm, játszom epizód szerepem
bár színeznem fogom atom-szeletem
míg sejteimmel egyszer földre rogyok

14.

míg sejtjeimmel egyszer földre rogyok
lelkemmel talán követem az égbe
e tudattól talán itt lent sem fogok
beleveszni a kétségbeesésbe

hisz meg kell nyugodni, ember vagyok
kárhoztatva lettem gyász-ébredésre
de bármit teszek, soha sem kapok
feleletet az élet kérdésére

csak kullogok hát szelleme mögött
itt vagyok: szintek, korszakok között
sebzett ember, sebzettek hadában

hisz mindenki egyben egyszer megfordul e tör
felmordul a lélek, megfeszül a bőr
most minden más és üres a szobában

15.

most minden más és üres a szobában
csontváz-szekrények néma karja int
ódon színház börtön-páholyában
fényképszemek homálya távolba tekint

mint kavargó felhők viharában
porszemnyi lelkemre a sors legyint
egyedül az eltűnők zavarában
halványodó szívem éhezik megint

nem tudok már ebből visszatérni
élet nélkül kell így tovább élni
a jövő-sebektől lassanként fogyok

hónapok zajával néz szemem szembe
évek partmosása szegez a keresztre
míg sejtjeimmel egyszer földre rogyok

A harmónia hangjegyei

1.

kapkodva úszni
és folyton fuldokolni
a lét vizében

2.

mi az élet, ha
csavarodik a csend is
egy csigaházban?

3.

katedrálisok
az éjszaka terében
idő-hatalom

4.

most is a dermedt
és néma szövetből szőtt
véges tartomány

5.

tuják hajolnak
az életadó földig
örök tisztelet

6.

lábnyomok futnak
sorsteljesítő utak
átlag-tükrei

7.

keleti szél fúj
elképzelt pagodákkal
díszített ködök

8
mint valami lágy
szótttest, úgy teríti ránk
mártír-önmagát

9.
csak nézelődöm
sötét van és komorság
sűrű merevség

10.
mint a romok közt
a félelem, úgy fekszik
a történelem

11.
kerítésekre
ül a Hold, rozsdát mar a
a csepegő vér

12.
egyedül vagyok
a hajdani vár este
behálóz, s tagad

Találtam szavakat magamra

a tó jegét még a kásás hó fedi

TARTALOM

KANYARGÓ ELLIPSZISEK

Történelmi feladat	7
egyetlen keresés	8
A fogalmazás pillanata	9
akkor.	10
Godot	11

HATÁRÉRTÉK

Folyamatok	15
Irányok határozottsága	16
Válságos tavasz	17
Remény	18
Mélység	19
Önvédelem	20
Határozat	21

SEMMI HATALMÁRÓL

Szürkületi diadal.	25
Pax noctis	26
Ars poetica	27
Függöny előtt	28
(F)elvono	29
Egy didergő szonett-pár a tejivóban.	30
A szavak bukása	31

IDŐTLEN HOMÁLY

Már a jövő után	35
Költő az éjben	36
Randevú az igazsággal.	39
Mondatok rabságában.	41
Elveszett kérdések	42
Korán jött ars poetica	43

JELENÉSEK

Rekviem	47
Csuklógyakorlat	48
Pilátus a kereszten	49
Egy bezárt bordélyház elégiája	54
Az idő pora	56
Küldetés	57

ANTIRÉSZECSKE

Ébredés	61
Esős este.	62
Helyzetkép	63
A viszontlátás csalódása	64
Melankólia.	65
A lélek halhatatlansága	68

A TÁRGY MOZGÁSA

Megmenekülés	73
Próféta.	74
Ki vigyáz...?	75
Most és örökkön.	76
A tehetetlenség törvénye	77
Csöpögő csap	78
Között	79
A harmónia hangjegyei	87
Találtam szavakat magamra	89

Napkút Kiadó Kft.
1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.
Telefon: (1) 787-5889
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Szerkesztő: Sütő Csaba András
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978 963 263